

„Olgo grem strašit. Pst, da ne sliši. Boste že videli.“

Mama je komaj zadrževala smeh zastran tolikega junaštva.

„Po stopnicah je še temno, lahko padeš.“

„Ne padem, ne! Le čakajte! Pa še kako se bo Olga bala!“ Počasi se splazi po stopnicah v prvo nadstropje, kjer spi Olga. Spotoma se dvakrat izpodtakne, da telebne na vse štiri, kakor bi padla vreča krompirja, a to ga ni oplašilo. Bal se je pa skoro neprodinrne teme. Boječe sicer, vendar brez večje nesreče, se priplazi pred duri Olgine spalnice in potrka ter vpraša z debelim glasom, ki je pa prav dobro razodeval glas našega Ludka: „Ali je najmlajši doma?“ Nič odgovora.

Potrka glasneje in vpraša drugič z navadnim glasom, skoro jokajoče: „Ali je najmlajši doma?“ Iz spalnice je slišal samo pritajeno hihetanje, zakaj naša Olga in Mimi sta se mu smejala pod odejo. Tedaj pa zakriči in za-
joče obenem: „Olga, odpri, zakaj mene je strah!“

Olga se oglasi iz sobe: „Ali si ti, Ludko? Pa je pravkar vprašal nekdo, če je najmlajši doma. In jaz sem čula, da je danes že dvakrat padel po stopnicah in — “

„Odpri, Olga! Mene je strah!“ Na vso moč potrka na duri in jih hoče odpreti s silo. Tedaj je bila pokonci vsa družina. Vsi so se smejala malemu poberinu, ki je osramočen zlezal, ko mu je odprla sestra duri, na njeno posteljo, se skrbno odel črez glavo in tako zakril svojo sramoto. Tiščal si je ušesa, da ne bi tudi slišal ničesar več o neuspelem poberinu.

Ojoj, ojoj, Ludko, naš Ludko!

Bela astra.

Spisala Dušana.

aslanjala se je na cinijo tista bela astra. Šušтели so listi na jablani jeseni, šepetale so v nji georgine — in stržek in ščinkavec sta čivkala o tistem vetru, ki priveje.

Bela astra pa je klonila boljbolj k tlom. Cinija ji je prigovarjala, da bi vstala. Pa astra je bila žalostna do konca življenja. Dejala je boječe: „Prišle bodo kaplje, tiste strupene — pa bo treba iti. Šibka sem, kmalu bo

po meni.“

In je završalo res v vrhovih, in astra se je zdrznila in je drhtela v strahu. Živela je šele malo časa. Takrat so žareli žarki na vijoličasti astri, ki je stala vsa krasna in prešerna tik pred georgino. Krasen metulj ji je govoril in pravil bajke o indijskih prelestnih rožah.

Takrat torej je prišla bela astra in vzveselila se je bila. Tista solnčna luč jo je obsipavala z očarujočimi barvami, in njeni beli lističi so se svetili kakor svilnati. Sam lesk jih je bil teh lističev — in cinija je pravila georgini, da ni videla še nikdar in nikoli lepše astre.

Lepa so bila jutra, lepi dnevi na vrtu. In noči so plavale v mesečini, in čudne sence so hušknile vselej po rožah.

Pa je bila priletela lastovica na cipreso in je žgolela. Blizu pa je cvetela bela astra. In žgolela je lastovica o daljnih krajih. Vzljubila je belo astro — in astra je vzljubila lastovico.

Vsak dan je lastovica obiskavala belo astro. O onih čudesih ji je žgolela, kjer so dragi kameni in dražestna oblačila. O morju ji je pravila — o tistem morju, ki je tako neizrečeno široko in skrivnostno. Pa si je predstavljala bela astra tisto čudno morje in je zahrepenela časih po njem. In čudno tožno ji je bilo takrat.

In še marsikaj ji je pravila lastovica. — O skrivnostni sfingi, oni sfingi v žarečih puščavah — o palačah iz jaspisa in sobah iz oniksa. In je strmela bela astra in se ji je zahotelo iti z lastovico.

Prišel je bil čas. Dež je lil in udarjal na rože. Slonele so rože, vse žalostne, pa so jokale za solncem. Bela astra pa je mislila na lastovico. Včeraj je bila odšla. Zadnjikrat ji je morala še ponoviti historijo o bolnem princu in potem je odletela — kam? — Daleč!...

In bela astra je bila tako žalostna. Vedela je, da jo čaka skorajšnji konec. Čakala je in venela v jesenskem pišu. In res je bilo prišlo, kakor je bila strahoma pričakovala.

Svilnati lističi so sivali, zdajinzdaj je kateri odpadel. Ječal je veter po vrtu — umirale so rože.

Teja, dehteča in prešerna v solncu, je venela zdaj v dežju. Cinije so podrhtevale druga za drugo. Metuljev že davno ni bilo več — kaj bi v dežju — jesen je bila...

Cipresa sredi vrta je govorila z astro in jo tolažila.

„Sama bom in ne obupavam,“ je govorila. „Dolga bo jesen, dolge noči in mrzle. Sama bom, strah me bo. Pa bo še hujše. Sneg bo naletaval, škripalo bo mrazu — pa bom še na vrtu. O, ti bela astra, pojdeš za drugimi. Jaz pa ostanem, glej, ostanem in bom trpela!“

Stresla je z vejami visoka cipresa in je molčala...

Bela astra ni več togovala. Šla je, tiho in mirno je šla nekega večera, ko so se trgale megle na nebu... Kakor v cunjah so viseli oblaki k tlom tisti večer. Drugo jutro pa so našli otroci vzvenelo belo astro na gredi. Kmalu za tem pa je bila nastopila burja, in prišel je mraz.

